

vi have en kort Uddannelsesetid, lægger jeg overordentlig megen Vægt paa dem; de uddanne den Unge paa soldatermæssig Maade, de gjøre ham Soldaterstanden mere til et rigtigt Haandværk. Smiblerid tror jeg, at man nok vil kunne komme over dette Punkt dels ved de Forslag, der ere gjorte i Regjeringens Lovforslag, og dels, naar man vil støtte sig til de Forslag, som navnlig et Mindretal i det andet Thing har indbragt, men som der ere blevne forkastede. Svad de større Døvelser angaar, danne de ubetinget et Led i Uddannelsen baade for Mandskabet og i Særdeleshed for Befalingsmandspersonalet. Kantonnementsøvelsernes store Nytte har gjentagne Gange tidligere været fremhøvet, og disse Døvelser ere ganske vist til megen Uddannelse ikke alene for de ældre Officerer, men for Befalingspersonalet i det Hele. De ere ikke alene lærerige, men de ere langt interessantere end de Døvelser, der holdes paa mere indskrænkede Steder f. Ex. paa Leirpladserne. Men naar man saa ubetinget tror, at de ere gavnlige i alle Retninger, kan jeg ikke ganske indrømme det. Der er nemlig een Retning, hvor de ikke ere saa gavnlige, nemlig med Hensyn til de unge Soldaters Disciplin, navnlig naar man det første Aar efter de 4 Aaneders Uddannelsesetid vil tage dem med i de større Døvelser. Det er naturligvis med den korte Uddannelsesetid vanskeligt at skaffe den Disciplin tilveie, som Soldaten maa indordne sig under, og som man maa søge at gjøre til en Slags Banefag hos ham. Men naar man efter 4 Aaneders Forsløb tager Mandskabet til en Kantonnementsøvelse, hvor man istedetfor at beholde det koncentreret, lægger det over et større Terrain paa forskjellige Gaarde osv., og hvor det unge Mandskab kommer sammen med ældre Folk, er det umuligt, selv med den største Naapasjenhed, at holde paa den Orden og Disciplin i Kvartererne, som er en nødvendig Betingelse for den unge Soldats Uddannelse. I denne Henseende har jeg altid lagt megen Vægt paa Leirøvelserne. Leirøvelserne have haft det store Gode, at Mandskabet i den Tid, det har været holdt i Leiren, bestandig har været under militær Kommando og under deres Foresattes Dine. Folkene have maattet staa op, have maattet sove, have maattet spise, kort sagt have maattet gjøre Alt paa Kommando, og i samme Dieblid den mindste Uorden har været ifærd med at indtræde, er den bleven hæmmet, fordi Befalingspersonalet bestandig er tilstede. Noget Saa-dant vil langt fra kunne naas ved Kantonnementsøvelser, og den Disciplin, man ved den korte Uddannelse af 4 Aaneder har søgt at bibringe Folkene, vil blive svækket i høi Grad. Den høitværende Krigsminister talte ogsaa selv strag om, at paa den Maade, som Regjeringsforslaget fordeles

Mandskabet ved Bataillonerne, er egentlig Reserverebataillonerne blevne bibeholdt. Da jeg selv har haft den Ære at kommandere en Reserverebataillon i 13 Aar, tror jeg at have en Smule Kjendskab i den Retning, og jeg skal da villig indrømme, at i det Dieblid jeg har tilstrækkeligt Befalingspersonale — hvilket desværre i de senere Aar er gaaet saaledes ned, at sidste Gang, jeg havde Folkene samlede, havde jeg ikke Halvdelen af, hvad der var strengt nødvendigt, men maatte laane mig frem — ere Folkene i Reserverebataillonerne ubetinget de bedste. De ere særdisig uddannede, og man kan med god Kommando og god Villie fra Folkenes Side, hvilken altid er tilstede, udrette Meget med dem. Paa den anden Side tror jeg dog, at man sættere Liniebataillonerne noget ved at holde de ældre Aargange samlede for sig i den tredie Bataillon, medens de to andre Batailloner have yngre Mandskab. Jeg vilde derfor med Hensyn til dette Punkt ligeledes foretrække det Forslag, som er indbragt af Mindretallet i det andet Thing, fremfor Regjeringsforslaget, fordi hint fordeles Mandskabet ligelig til alle 3 Batailloner. Der vil derved komme mere Egalitet i den hele Uddannelse. — Svad de andre Aabener angaar, skal jeg ikke komme nærmere ind paa dem. Jeg maa kun udtale min Glæde over at se den Udvidelse, som Artilleriet har faaet. Var der noget af Aabnene, som var stedmoderlig behandlet ved den tidligere Hærsorganisation, tror jeg tilvisse, at man kan sige, at det var Artilleriet. Exempelvis vil jeg sige, at for mig som staaende udenfor Aabenet har det været i høi Grad forunderligt, at Batterierne aldrig have været formerede siden 1867 med deres egen Styrke; men naar de engang skulde rykke ud, f. Ex. naar vi havde dem i Leiren, maatte de laane sig frem, 2 og 2 Kanoner til hvert Batteri. Det er med Glæde, at jeg ser, at Artilleriet, selv om det skal ske med Offre, er blevet saaledes udvidet. At det trænger til mere Befalingspersonale, end det hidtil har haft, tror jeg, at enhver Militær vil indrømme. At endvidere Fæstningsartilleriet trænger til en Udvidelse, kan der sikkert ikke være Tvivl om, selv om vi kun se hen til vor nuværende Søbefæstning. Men tage vi tillige Hensyn til, at vi dog fremdeles skulle have noget Fæstningsartilleri til Besættelsen af Kystbatterier og til Tjeneste paa anden Maade, maa man vistnok betragte det som nødvendigt at udvide det nuværende Fæstningsartilleri udover den Grænse, som høves i Dieblirket, selv om vi maatte ikke behøve en saa stærk Udvidelse, som er foreslaaet i Regjeringsforslaget.

Der er et andet Punkt i Regjeringens Forslag, hvor jeg heller ikke kan være ganske enig med den ærede Minister. Det er, hvad Forsterk-